

Sönd e alla helgons dag

Psalmer: 306, L73, 631:3-6, 43, 153, L193
Texter: Jos 1:10-11, Hebr 11:8-16, Luk 20:37-38

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Luk 20:37-38

37 Men att de döda uppstår, det har också Mose visat vid stället om törnbusken, när han kallar Herren Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. 38 Han är inte de dödas Gud utan de levandes. För honom är alla levande."

Herre, skriv dessa ord i våra hjärtan. Amen.

Jesus säger på ett ställe: *Tro mig: jag är i Fadern och Fadern är i mig. Och kan ni inte det, tro då för gärningarnas skull.* Under sin offentliga verksamhet visade Jesus med sina mäktiga gärningar att alla borde lyssna mycket noga till hans undervisning. Det ultimata beviset på hans gudomliga makt och auktoriet var att han tog sitt liv tillbaka. Han hade ju sagt: *Fadern älskar mig därför att jag ger mitt liv för att sedan ta det tillbaka. Ingen tar det ifrån mig, utan jag ger det av fri vilja. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta tillbaka det. Det budet har jag fått av min Far.* Jesu uppståndelse bevisade i efterhand att varje ord han sagt var gudomlig sanning. Paulus skriver att *han är med kraft bevisad vara Guds Son allt ifrån uppståndelsen från de döda.*

I evangelierna hör vi Jesus undervisa om uppståndelsen från de döda på många ställen och med gudomliga gärningar visade han att han är Herre över levande och döda. Vi ska ta till oss undervisningen och tro på honom, om inte annat för gärningarnas skull. Jesus hade makt att uppväcka döda. Det visade han när han kallade Lasarus ut ur graven, eller när han uppväckte änkans son i Nain eller synagogföretandarens dotter. Apostlarna undervisar också på flera ställen i breven och i Uppenbarelseboken om kroppens uppståndelse. Om och om igen får vi i Nya testamentet läsa om Jesu uppståndelse, de troendes uppståndelse, ja, alla människors uppståndelse – och det är kroppens uppståndelse det handlar om som vi också bekänner i den apostoliska trosbekännelsen.

Men de troende under Gamla testamentets tid ägde också många bibelställen som stärkte deras tro på uppståndelsen från de döda. Bland de klaraste hör Psaltaren 16:8-11: *Jag har alltid Herren för ögonen. Han är vid min högra sida, jag vacklar inte. Därför gläds mitt hjärta och jubar min ära. Även min kropp får vila trygg, för du lämnar inte min själ åt dödsriket, du låter inte din Helige se förgängelsen. Du visar mig livets väg. Jag mättas av glädje inför ditt ansikte, av ljuvlighet på din högra sida*

för evigt.

I sin pingstpredikan säger Petrus att stället handlar om Jesus och hans uppståndelse: *I förväg såg [kung David] Messias uppståndelse och sade: Han ska inte lämnas åt dödsriket, och hans kropp ska inte se förgängelsen.*

Ett annat ställe som klart och tydligt handlar om kroppens uppståndelse är Daniel 12:2: *De många som sover i mullen ska vakna, några till evigt liv och andra till förakt och evig skam.*

Tänk också på Jobs ord: *Men jag vet att min återlösare lever, att han till sist ska träda fram över stoftet. När sedan min sargade hud är borta, ska jag i mitt kött skåda Gud. Jag själv ska få skåda honom, jag ska se honom med egna ögon, inte med någon annans. Därefter längtar jag i mitt innersta. Dessa är ord hämtade från den äldsta boken i Bibeln – äldre än Moseböckerna, kanske från Abrahams, Isaks och Jakobs tid. Det är viktigt att vi kommer ihåg dessa ställen och tänker på att vi har samma hopp som de tronde haft genom alla tider, årtusende efter årtusende.*

Andra ställen ur gamla testamentet som är värda att tänka på i detta sammanhang är Psaltaren 73 där vi läser: *Du leder mig med ditt råd och tar sedan emot mig med ära. Vem har jag i himlen utom dig? Och har jag dig, söker jag inget på jorden. När min kropp och mitt hjärta ger upp, är Gud mitt hjärtas klippa och min lott för evigt.*

Ytterligare ett ställe är Jesaja 26:19: *Dina döda ska bli levande, mina dödas kroppar ska uppstå. Vakna upp och jubla, ni som bor i stoftet, för din dagg är ljusets dagg, och jorden ska ge igen de avsomnade.*

Eller tänk på stycket som handlar om de förtorkade benen som får liv i Hesekiels 37:e kapitel. Där läser vi: *Ni ska inse att jag är Herren, när jag öppnar era gravar och för upp er, mitt folk, ur dem. Jag ska låta min Ande komma in i er så att ni får liv, och jag ska låta er få bo i ert land. Och ni ska inse att jag, Herren, har sagt det, och att jag har gjort det, säger Herren.”*

Kom också ihåg profeten Hoseas ord i det 13:e kapitlet som aposteln Paulus använder i 1 Kor 15 för att undervisa om just kroppens uppståndelse: *Från dödsrikets våld ska jag friköpa dem, från döden ska jag återlösa dem. Du död, var är dina plågor? Du dödsrike, var är din udd?*

Sadduceerna på Jesu tid var påverkade av hedniska uppfattningar om människan som vi hittar hos grekerna och romarna. De såg på kroppen bara som själens fångelse. Men den uppfattningen finns inte i Skriften och den uppfattningen har aldrig de troende någonsin haft. I världens begynnelse, på sjätte skapelsedagen, formade Herren Gud människan av jord från marken och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse. Därför har alla troende, från första början och genom tiderna, uppfattat Guds löften och Guds förbund så att de omfattar hela

människan till kropp och själ – en levande varelse. När döden kom in som konsekvens av synden tänkte de på Guds löfte om Messis som skulle krossa ormens huvud och fick den trösten att Gud inte skulle lämna kroppen åt förgängelsen. När Gud i sitt förbund med Abraham lovade att vara hans Gud och hans efterkommandes Gud så uppfattade Abraham att förbundet omfattade hela människan, till kropp och själ. I det 17:e kapitlet hör vi Gud säga till Abraham: *Och jag ska upprätta mitt förbund mellan mig och dig och dina efterkommande från släkte till släkte, ett evigt förbund. Jag ska vara din Gud och dina efterkommandes Gud.* När vi sedan kommer till det 22:a kapitlet och berättelsen om hur Abraham fick befallning att offra sin son hör vi hur Abraham säger till sina tjänare: *”Stanna här med åsnan. Jag och pojken går dit bort för att tillbe. Sedan kommer vi tillbaka till er.”* Han var säker på att han skulle återvända med sin son levande. Hebreerbrevets författare hjälper oss förstå hur han tänkte fast han fått befallning att offra sin son: *Abraham räknade med att Gud hade makt att till och med uppväcka från de döda.*

När Jesus ska bevisa kroppens uppståndelse så hänvisar han till ett ställe som vi finner det i berättelsen om hur HERREN uppenbarar sig för Mose i den brinnade busken. HERREN sa *”Jag är din fars Gud – Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.”* Eftersom Gud inte är en Gud för döda utan för levande innebär det att Abraham, Isak och Jakob levde inför honom och väntade uppståndelsens dag. HERREN som uppenbarade sig som *Abrahams Gud* är den oföränderlige, evige, förbundets Gud som älskar, välsignar, och bevarar sitt folk. Hans välsignelse upphör inte när en person dör utan fortsätter bortom graven i evighet - som alla ställen om kroppens uppståndelse visar.

Gud älskar oss och välsignar oss till kropp och själ. Han sände sin Son att bli människa för att återlösa oss fullständigt, till kropp och själ. I nya testamentet lär vi oss att kroppen delar själens gemenskap med Gud: *kroppen är ..till för...Herren, och Herren för kroppen. Gud har uppväckt Herren, och genom sin makt ska han uppväcka även oss. Vet ni inte att era kroppar är delar i Kristi kropp?...Men den som är förenad med Herren är en ande med honom...Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel för den helige Ande som bor i er och som ni har fått av Gud? Ni tillhör inte er själva, ni är köpta till ett högt pris. Ära då Gud med er kropp!*

Gud älskar hela personen och när han kallas *Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud* innebär det att han inte skulle lämna deras kroppar åt maskarna utan att de en dag ska uppstå. Detsamma gäller också för oss. Gud är inte en Gud för döda och förmultnade kroppar utan för levande människor – som ju består av kropp och själ. Våra nära och kära som avslutat detta förgängliga liv och gått in i det kommande kanske verkar ”döda” för oss men för Gud är de i högsta grad levande. Skriften

försäkrar oss om att ingenting kan skilja oss från Guds kärlek, inte ens döden. Därför ska inte Gud lämna deras kroppar åt förgängelsen.

Det är ett hopp lika gammalt som det första löftet om Frälsaren. Det är ett hopp som fått förnyad kraft genom Kristi uppståndelse på den tredje dagen. Han uppstod som den förste bland många bröder, en dag ska vi följa honom, upp ur graven, in i härligheten. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, du uppenbarade dig för aposteln Johannes i makt och härlighet och försäkrade: *Var inte rädd. Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet.* Ta bort också vår rädsla. Lär oss lita på att du är med oss alla våra dagar, också när vår sista dag kommer. Hjälp oss höja vår blick från det jordiska till det himmelska och bevara oss i hoppet om uppståndelsen från de döda. Amen.